"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:- ସର୍ବଦା ସୁସ୍ଥ ଏବଂ ସର୍ବଦା ସମ୍ପତ୍ତିବାନ ହେବାପାଇଁ ତୁମେମାନେ ଏବେ ନିଜର ଶରୀର-ମନ-ଧନ ସବୁକିଛି ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷରେ ବାବାଙ୍କୁ ଅର୍ପଣ କରିଦିଅ, କେବଳ ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ହିଁ ଏହି ବେହଦର ଇନ୍ସିଓରେନ୍ସ (ବୀମା) ହେଉଛି ।"

ପ୍ରଶ୍ନ**:-** ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ଜଣେ ଅନ୍ୟଜଣଙ୍କୁ କେଉଁ କଥା ସ୍ମରଣ କରାଇ ଉନ୍ନତିକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାକୁ ହେବ?

ଉତ୍ତର**:-** ଜଣେ ଅନ୍ୟଜଣଙ୍କୁ ଏହି କଥା ସ୍ମରଣ କରାଇଦିଅ ଯେ ଏବେ ନାଟକ ଶେଷ ହେବାକୁ ଯାଉଛି, ଆମକୁ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ଅନେକ ଥର ଆମେ ଏହି ଅଭିନୟ କରିଛୁ, ଏବେ ୮୪ ଜନ୍ମ ଶେଷ ହେବାକୁ ଯାଉଛି, ଏହି ଶରୀର ରୂପୀ ବସ୍ତ୍ରକୁ ତ୍ୟାଗ କରି ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ତୁମ ଆତ୍ମିକ ସମାଜ ସେବକ ମାନଙ୍କର ପ୍ରକୃତ ସେବା । ତୁମେ ଆତ୍ମିକ ସମାଜ ସେବୀମାନେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏହି ସନ୍ଦେଶ ଦେଇଚାଲ ଯେ ଦେହ ସହିତ ଦେହର ସବୁ ସମ୍ବନ୍ଧକୁ ଭୁଲି ବାବାଙ୍କୁ ଏବଂ ନିଜର ଘରକୁ ମନେ ପକାଅ ।

ଗୀତ**:-** ଛୋଡ ଭି ଦେ ଆକାଶ ସିଂହାସନ....

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଯେଉଁଠାରେ ଗୀତା ପାଠଶାଳା ସବୁ ରହିଛି ପ୍ରାୟତଃ ସେଠାରେ ଏହି ଗୀତ ଗାଇଥା'ନ୍ତି । ଗୀତା ଶୁଣାଇବା ପୂର୍ବରୁ ପ୍ରଥମେ ଏହି ଶ୍ଳୋକ ଉଚ୍ଚାରଣ କରିଥା'ନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି ଯେ କାହାକୁ ଡାକୁଛନ୍ତି । ଏହି ସମୟରେ ହିଁ ଧର୍ମର ଗ୍ଲାନୀ ହୋଇଛି । ପ୍ରଥମେ ହେଲା ପ୍ରାର୍ଥନା, ଯେଉଁଥିରେ ଡାକୁଛନ୍ତି ହେ ପ୍ରଭୁ ଏଠାକୁ ଆସି ଆମକୁ ପୁନର୍ବାର ଗୀତା ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଅ କାହିଁକି ନା ବର୍ତ୍ତମାନ ଦୁନିଆରେ ପାପ ବହୁତ ବଢିଗଲାଣି । ତେଣୁ ବାବା ଆମର ପ୍ରାର୍ଥନାକୁ ସ୍□ୀକାର କରି କହିଛନ୍ତି ହଁ, ଯେତେବେଳେ ଭାରତବାସୀ ପାପାତ୍ମା, ଦୁଃଖୀ ହୋଇଯା'ନ୍ତି ଧର୍ମର ଗ୍ଲାନୀ ହୋଇଯାଏ ସେତେବେଳେ ମୁଁ ଆସିଥାଏ । କିନ୍ତୁ ନିଜର ରୂପକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରି ମନୁଷ୍ୟ ଶରୀରରେ ଆସିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ଏମିତି ତ ସବୁ ଆତ୍ମା ରୂପ ବଦଳାଇଥା'ନ୍ତି । ତୁମେ ଆତ୍ମାମାନେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରକୃତରେ ନିରାକାରୀ ଅଟ, ପୁଣି ଏଠାକୁ ଆସି ସାକାର ରୂପ ଧାରଣ କରି ମନୁଷ୍ୟ ହେଉଛ । ବର୍ତ୍ତମାନ ମନୁଷ୍ୟ ବହୁତ ପାପାତ୍ମା, ପତିତ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି ତେଣୁ ମୋତେ ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ ରୂପ ଧାରଣ କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ଯେପରି ପିଲାମାନେ ନିରାକାରରୁ ସାକାର ରୂପ ଧାରଣ କରୁଛନ୍ତି ସେହିପରି ମୋତେ ମଧ୍ୟ ଏଠାକୁ ରୂପ ଧାରଣ କରି ଆସିବାକୁ ପଡୁଛି । ଏହି ପତିତ ଦୁନିଆରେ ତ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଆସିପାରିବେ ନାହିଁ । ସିଏ ତ ସ୍□ର୍ଗର ମାଲିକ ଥିଲେ । କହିଥା'ନ୍ତି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ହିଁ ଗୀତା ଶୁଣାଇଥିଲେ କିନ୍ତୁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ତ ପତିତ ଦୁନିଆକୁ ଆସନ୍ତି ନାହିଁ । ତାଙ୍କର ନାମ, ରୂପ, ଦେଶ, କାଳ, କାର୍ଯ୍ୟ ସବୁକିଛି ଅଲଗା । ଏହି କଥା ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । କୃଷ୍ଣଙ୍କର ତ ନିଜର ମାତା-ପିତା ଅଛନ୍ତି, ସିଏ ତ ତାଙ୍କ ମାଆଙ୍କ ଗର୍ଭରୁ ନିଜର ରୂପ ରଚନା କରିଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ମୁଁ ତ ଗର୍ଭରେ ପ୍ରବେଶ କରୁ ନାହିଁ । ମୋତେ ତ ଆସିବାକୁ ରଥ (ଶରୀର) ନିହାତି ଆବଶ୍ୟକ । ମୁଁ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ବହୁତ ଜନ୍ମର ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମରେ ହିଁ ପ୍ରବେଶ କରିଥାଏ । ସତ୍ୟଯୁଗର ପ୍ରଥମ ରାଜକୁମାର ତ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଅଟନ୍ତି । ଏହାଙ୍କର ବହୁତ ଜନ୍ମର ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମ ହେଉଛି ଏହି ୮୪ତମ ଜନ୍ମ । ତେବେ ମୁଁ ଏହାଙ୍କ ଶରୀରରେ ହିଁ ଆସିଥାଏ । ଇଏ ନିଜର ଜନ୍ମକୁ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ତ ଏପରି କହିପାରିବେ ନାହିଁ ଯେ ମୁଁ ନିଜର ଜନ୍ମକୁ ଜାଣି ନାହିଁ । ଭଗବାନ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଯାହାଙ୍କ ଶରୀରରେ ମୁଁ ପ୍ରବେଶ କରିଛି ସିଏ ମଧ୍ୟ ନିଜର ଜନ୍ମକୁ ଜାଣି ନ ଥିଲେ । ମୁଁ ଜାଣିଛି, ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ତ ସତ୍ୟଯୁଗ ରାଜଧାନୀର ମାଲିକ ଅଟନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀଙ୍କ ରାଜତ୍□ ଚାଲେ, ଯାହାକୁ ବିଷ୍ଣୁପୁରୀ କୁହାଯାଏ । ବିଷ୍ଣୁ କୁହାଯାଏ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କୁ । କେଉଁଠି ବି ଭାଷଣ କର କିନ୍ତୁ ଏତିକି ରେକର୍ଡ ହିଁ ଯଥେଷ୍ଟ କାହିଁକି ନା ଏହାର ଗାୟନ ଭାରତବାସୀ ନିଜେ ହିଁ କରିଛନ୍ତି । ଯେତେବେଳେ ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମ ପ୍ରାୟଃ ଲୋପ ହୋଇଯାଏ, ସେତେବେଳେ ପୁଣି ମୁଁ ଏଠାକୁ ଆସି ଗୀତା ଶୁଣାଇଥାଏ । ସେହି ଧର୍ମ ପୁଣି ଥରେ ସ୍ଥାପନ କରିବାକୁ ହେବ । ସେହି ଧର୍ମର ମନୁଷ୍ୟ ତ କେହି ହିଁ ନାହାଁନ୍ତି, ତେବେ ପୁଣି ଗୀତାର ଜ୍ଞାନ କେଉଁଠାରୁ ଆସିଲା? ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ସତ୍ୟଯୁଗ-ତ୍ରେତା ଯୁଗରେ କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ର ଆଦି ନ ଥାଏ । ଏସବୁ ହେଉଛି ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ସାମଗ୍ରୀ । ଏହି ଭକ୍ତି ଦ୍□ାରା ମୋ ସହିତ କେହି ବି ମିଶିପାରିବେ ନାହିଁ । ମୋତେ ତ ଏଠାକୁ ଆସିବାକୁ ପଡିଥାଏ, ଏଠାକୁ ଆସି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସଦ୍‌ଗତି ଙ୍ଗାୟା ଗତି ଦେଇଥାଏ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଘରକୁ ଫେରିବାକୁ ହେବ । ଗତି(ଶାନ୍ତିଧାମକୁ) ଯାଇ ପୁଣି ସ୍□ର୍ଗକୁ ଆସିବାକୁ ହେବ । ମୁକ୍ତିକୁ ଯାଇ ପୁଣି ଜୀବନମୁକ୍ତିରେ ଆସିବାକୁ ହେବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ଜୀବନମୁକ୍ତି ପାଇପାରିବ । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ଗୃହସ୍ଥ ବ୍ୟବହାର ମଧ୍ୟରେ ରହି ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ଜୀବନମୁକ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ଦୁଃଖରୁ ମୁକ୍ତ ହେବା । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ତ ଜୀବନମୁକ୍ତି ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ସେମାନେ ତ ଜୀବନମୁକ୍ତିକୁ ମାନି ନ ଥାନ୍ତି । ଏହି ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କର ଧର୍ମ ତ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ନଥାଏ । ତାହା ତ ପରେ ହୋଇଥାଏ । ଇସ୍‌ଲାମୀ, ବୌଦ୍ଧୀ ଧର୍ମ ସବୁ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ନ ଥାଏ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସବୁ ଧର୍ମ ଅଛି କିନ୍ତୁ ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମ ନାହିଁ । ଏମାନେ ସବୁ ଅନ୍ୟ ଧର୍ମକୁ ଚାଲିଯାଇଛନ୍ତି । ନିଜର ଧର୍ମ ବିଷୟରେ କିଛି ବି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । କେହି ବି ନିଜକୁ ଦେବତା ଧର୍ମର ବୋଲି ମାନୁ ହିଁ ନାହାଁନ୍ତି । ଜୟ ହିନ୍ଦ୍ ବୋଲି କହିଥାନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସେ ତ ପିତା ନୁହଁନ୍ତି । ଭାରତର ଜୟ ଏବଂ ଭାରତର କ୍ଷୟ ଅର୍ଥାତ୍ ପରାଜୟ କେବେ ହେଉଛି ଏହି କଥାକୁ କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଭାରତର ଜୟ ସେତେବେଳେ ହୋଇଥାଏ ଯେତେବେଳେ କି ଭାରତକୁ ନିଜର ରାଜ୍ୟ-ଭାଗ୍ୟ ମିଳିଥାଏ ଏବଂ

ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ବିନାଶ ହୋଇଥାଏ । ରାବଣ ହିଁ କ୍ଷୟ କରିଥାଏ । ରାମ ବିଜୟୀ କରାଇଥା'ନ୍ତି । କିନ୍ତୁ "ଜୟ ଭାରତ" କହିବା ଠିକ୍ କିନ୍ତୁ ଜୟ ହିନ୍ଦ ନୁହେଁ । ଶବ୍ଦକୁ ବଦଳାଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ଗୀତାରେ ବହୁତ ସୁନ୍ଦର ସୁନ୍ଦର ଉଲ୍ଲେଖ ରହିଛି ।

ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ହେଉଛନ୍ତି ଭଗବାନ, କହୁଛନ୍ତି ଯେ ମୋର କେହି ମାତା-ପିତା ନାହାଁନ୍ତି । ମୋତେ ନିଜେ ହିଁ ନିଜର ରୂପ ସୃଷ୍ଟି କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ମୁଁ ଏହାଙ୍କ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରିଥାଏ । କୃଷ୍ଣ ତ ମାତାଙ୍କ ଗରଭରୁ ଜନ୍ମ ନେଉଛନ୍ତି । ମୁଁ ତ ରଚୟିତା ଅଟେ । ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ଭକ୍ତିମାର୍ଗ ପାଇଁ ଏହି ଶାସ୍ତ୍ର ସବୁ ରଚନା କରାଯାଇଛି । ଏହି ଗୀତା, ଭାଗବତ ଆଦି ସବୁ ଦେବୀ ଦେବତା ଧରମ ଉପରେ ହିଁ ଆଧାରିତ । ଯେତେବେଳେ କି ବାବା ଏହି ଦେବୀ ଦେବତା ଧରମର ସ୍ଥାପନା କରିଥିଲେ କିନ୍ତୁ ତାହା ମଧ୍ୟ ଅତୀତ ହୋଇଯାଇଛି ପୁଣି ଭବିଷ୍ୟତରେ ଆସିବ । ଏହି ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ, ଅତୀତ-ବର୍ତ୍ତମାନ ଏବଂ ଭବିଷ୍ୟତ ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ଏଠାରେ ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ପ୍ରକୃତ ଅରଥ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଲଗା । ଯାହା ଅତୀତ ହୋଇଯାଇଛି ତାହା ପୁଣି ବର୍ତ୍ତମାନ ହେଉଅଛି । ଯାହା ଅତୀତର କାହାଣୀ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି ତାହାର ଭବିଷ୍ୟତରେ ପୁଣି ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେବ । ମନୁଷ୍ୟ କିନ୍ତୁ ଏହି କଥାକୁ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଯାହା ଅତୀତ ହୋଇଯାଇଛି ତାହାର କାହାଣୀ ବାବା ବର୍ତ୍ତମାନ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି ପୁଣି ତାହାର ଭବିଷ୍ୟତରେ ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେବ । ଏହା ବହୁତ ବୁଝିବାର କଥା ସେଥିପାଇଁ ବହୁତ ସ୍□ଚ୍ଛ ବୁଦ୍ଧି ଆବଶ୍ୟକ । ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କୁ କେଉଁଠାକୁ ବି ଡାକନ୍ତୁ ଯାଇ ଭାଷଣ କରିବାକୁ ହେବ । ପୁତ୍ର ପିତାର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷତା କରିଥାଏ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ହିଁ ପିତାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେବାକୁ ହେବ । ପିତା ତ ନିହାତି ଆବଶ୍ୟକ, ନ ହେଲେ ସମ୍ପତ୍ତି କିପରି ମିଳିବ । ତୁମେ ତ ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ଅଟ ତଥାପି ତୁମକୁ ନାମୀଗ୍ରାମୀ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ ଦେବାକୁ ପଡୁଛି । ତୁମକୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେବାକୁ ହେବ । ସମସ୍ତେ ଈଶ୍□ର ପିତାଙ୍କୁ ଡାକିଥା'ନ୍ତି, ପ୍ରାର୍ଥନା କରିଥା'ନ୍ତି ଯେ, ହେ - ଈଶ୍□ର ପିତା ଆସ । କିନ୍ତୁ ସେ କିଏ ଏହି କଥା କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ତୁମକୁ ଶିବବାବାଙ୍କର, ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ଏବଂ ଭାରତର ମହିମା କରିବାର ଅଛି । ଭାରତ ଶିବାଳୟ ସ୍□ର୍ଗ ଥିଲା । ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ଦେବୀ-ଦେବତାମାନଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ତାହାକୁ କିଏ ସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ? ନିଶ୍ଚିତ ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ଭଗବାନ ହିଁ ସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ ନା । ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ନିରକାର ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କର ଶିବାୟ ନମଃ ବୋଲି ଗାୟନ କରାଯାଏ । ଶିବ ଜୟନ୍ତୀ ଭାରତବାସୀମାନେ ହିଁ ପାଳନ କରିଥା'ନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଶିବବାବା କେବେ ଆସିଥିଲେ କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ସ୍□ର୍ଗ ପୂର୍ବରୁ ସଂଗମଯୁଗରେ ହିଁ ଆସିଥିବେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ କଳ୍ପ-କଳ୍ପର ସଂଗମଯୁଗରେ ହିଁ ଆସିଥାଏ କିନ୍ତୁ ସବୁ ଯୁଗରେ ନୁହେଁ । ଯଦି ସବୁ ଯୁଗରେ ଆସୁଛନ୍ତି ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି ତେବେ ୪ ଅବତାର ହେବା ଦରକାର ନା । କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ତ କେତେଗୁଡିଏ ଅବତାର ଦେଖାଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ହେଉଛନ୍ତି ଏକମାତ୍ର ବାବା ଯିଏକି ସ୍□ର୍ଗର ରଚନା କରୁଛନ୍ତି । ଭାରତ ହିଁ ସ୍□ର୍ଗ ଥିଲା, ନିର୍ବିକାରୀ ଦୁନିଆ ଥିଲା । ପୁଣି ତୁମେ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ସେଠାରେ ସନ୍ତାନ କିପରି ଜନ୍ମ ହେବ । ସେଠାରେ ଯେଉଁ ନୀତି-ପ୍ରଥା ଥିବ ତାହା ହିଁ ଚାଲିବ । ତୁମେ କାହିଁକି ଚିନ୍ତା କରୁଛ । ପ୍ରଥମେ ତୁମେ ବାବାଙ୍କୁ ତ ଜାଣ । ସେଠାରେ (ସତ୍ୟଯୁଗରେ) ଆତ୍ମାର ଜ୍ଞାନ ରହିଥାଏ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମା ଗୋଟିଏ ଶରୀର ଛାଡି ଅନ୍ୟ ଏକ ଶରୀର ନେଇଥାଏ । ସେଥିରେ କାନ୍ଦିବାର କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ସେଠାରେ କେବେ ଅକାଳମୃତ୍ୟୁ ହୁଏ ନାହିଁ । ଖୁସୀ-ଖୁସୀରେ ଶରୀର ଛାଡିଥା'ନ୍ତି । ଏବେ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ମୁଁ କିପରି ଶରୀର ପରିବର୍ତ୍ତନ କରି ଆସୁଛି । କିନ୍ତୁ କୃଷ୍ଣଙ୍କ ପାଇଁ ଏପରି କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ସିଏ ତ ଗରଭରୁ ଜନ୍ମ ନେଇଥା'ନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ, ଶଙ୍କର ହେଉଛନ୍ତି ସୂକ୍ଷ୍ମଲୋକ ନିବାସୀ । ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମା ତ ଏଠାରେ ଆବଶ୍ୟକ । ଆମେ ସମସ୍ତେ ତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ । ସେହି ନିରାକାର ପିତା ଅବିନାଶୀ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ମଧ୍ୟ ଅବିନାଶୀ । କିନ୍ତୁ ଆମକୁ ପୁନର୍ଜନ୍ମରେ ନିହାତି ଆସିବାକୁ ହେବ । ଏହା ଡ୍ରାମାରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇ ରହିଛି । କହିଥା'ନ୍ତି ମଧ୍ୟ ପୁଣି ଥରେ ଆସି ଆମକୁ ଗୀତା ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଅ । ତେବେ ସମସ୍ତେ ସୃଷ୍ଟି ଚକ୍ରରେ ଆସିବେ ନା, ଯିଏକି ପୂର୍ବରୁ ଆସିଥିଲେ । ବାବା ମଧ୍ୟ ଏଠାକୁ ଆସିଥିଲେ ପୁଣି ଏବେ ଆସିଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ପୁଣି ଥରେ ଆସି ତୁମକୁ ଗୀତା ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଉଛି । ଡାକୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ ଯେ ହେ ପତିତ-ପାବନ ଆସ । ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଏହା ପତିତ ଦୁନିଆ ଅଟେ । ଏଠାରେ ସମସ୍ତେ ପତିତ ତେଣୁ ପାପକୁ ଧୋଇବା ପାଇଁ ଗଙ୍ଗାସ୍ନାନ ଆଦି କରୁଛନ୍ତି । ଏହି ଭାରତ ହିଁ ସ୍□ର୍ଗ ଥିଲା । ଏହା ହିଁ ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ଅବିନାଶୀ ଭୂଖଣ୍ଡ ଏବଂ ସମସ୍ତଙ୍କର ତୀର୍ଥ ସ୍ଥାନ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମସ୍ତ ମନୁଷ୍ୟ ପତିତ ଅଟନ୍ତି । ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଜୀବନମୁକ୍ତି ଦେଇଥା'ନ୍ତି । ତେବେ ଯିଏ ଯେତେ ବଡ ସେବା କରୁଛନ୍ତି ତାଙ୍କର ସେତେ ବଡ ମହିମା ଗାୟନ ହେବା ନିଶ୍ଚିତ ଦରକାର । ଅବିନାଶୀ ପିତାଙ୍କର ଜନ୍ମସ୍ଥାନ ହେଉଛି ଭାରତ । ସେ ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପାବନ କରିଥା'ନ୍ତି । ବାବା ନିଜର ଜନ୍ମ ସ୍ଥାନକୁ ଛାଡି ଆଉ କେଉଁଠିକୁ ଯାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ବାବା ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି ସିଏ କିଭଳି ନିଜର ରୂପ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରି ଏଠାକୁ ଆସୁଛନ୍ତି ।

ସବୁକିଛି ଧାରଣା ଉପରେ ଆଧାରିତ । ଧାରଣା ଆଧାରରେ ହିଁ ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କର ପଦ ନିର୍ଭର କରୁଛି । ସମସ୍ତଙ୍କର ମୁରଲୀ ଶୁଣାଇବାର ଶୈଳୀ ସମାନ ହୋଇ ନ ଥାଏ । ଯଦିଓ କାଠର ମୁରଲୀ ବି ବଜାନ୍ତୁ ତେବେ ବି ସମସ୍ତେ ଗୋଟିଏ ପ୍ରକାରର ବଜାଇ ପାରି ନ ଥା'ନ୍ତି । ଡ୍ରାମାରେ ସମସ୍ତଙ୍କର ଅଭିନୟ ଅଲଗା ଅଲଗା । ଏତେ ଛୋଟ ଆତ୍ମାରେ କେତେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଭିନୟ ଭରି ହୋଇ ରହିଛି । ପରମାତ୍ମା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ବି ଜଣେ ଅଭିନେତା ଅଟେ । ଯେତେବେଳେ ଧର୍ମର ଗ୍ଲାନି ହୋଇଥାଏ, ସେତେବେଳେ ମୁଁ ଆସିଥାଏ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ମଧ୍ୟ ମୁଁ ହିଁ ଭକ୍ତିର ଫଳ ଦେଇଥାଏ । ଈଶ୍□ର ଅର୍ଥେ ଦାନପୁଣ୍ୟ କରିଥା'ନ୍ତି, ତେବେ ମୁଁ ହିଁ ତା'ର ଫଳ ଦେଇଥାଏ । ସମସ୍ତେ ନିଜକୁ ଈଶ୍□ରଙ୍କ ନିକଟରେ ବୀମା କରାଇଥା'ନ୍ତି କାରଣ ଜାଣିଥାନ୍ତି ଯେ ଏହାର ଫଳ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ

ପରବର୍ତ୍ତୀ ଜନ୍ମରେ ମିଳିବ । ତୁମେମାନେ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ବୀମା କରୁଛ । ଦୁନିଆରେ ତ ବିନାଶୀ ବୀମା କରିଥା'ନ୍ତି ଏବଂ ତାହା ମଧ୍ୟ ଅପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଭାବରେ କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ତୁମେ ବେହଦର ବୀମା କରୁଛ, ଯାହାକି ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ରୂପରେ ମିଳୁଛି । ତୁମେମାନେ ନିଜର ଶରୀର-ମନ-ଧନ ସହିତ ନିଜକୁ ମଧ୍ୟ ବୀମା କରିଛ ଯାହାଦ୍□ାରା ଅସରନ୍ତି ଧନ ପାଇବ । ସଦା ସୁସ୍ଥ ଏବଂ ସଦା ସମ୍ପତ୍ତିବାନ ହେବ । ତୁମେମାନେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଭାବରେ ଈଶ୍□ରଙ୍କୁ ଅର୍ପଣ କରୁଛ । ମନୁଷ୍ୟ ଈଶ୍□ରଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ଦାନ କରିଥା'ନ୍ତି ଏବଂ ଜାଣିଥା'ନ୍ତି ଯେ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଜନ୍ମରେ ଈଶ୍□ର ଏହାର ଫଳ ନିଶ୍ଚିତ ଦେବେ । କିନ୍ତୁ ସେ କିପରି ଦେଉଛନ୍ତି ତାହା ବୁଝିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଯାହା କିଛି ବି ମିଳୁଛି ସେ ସବୁ ଈଶ୍□ର ଦେଉଛନ୍ତି । ଈଶ୍□ର ସନ୍ତାନ ମଧ୍ୟ ଦେଉଛନ୍ତି, ଆଚ୍ଛା, ଯଦି ଦେଇଛନ୍ତି ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ନେବେ ମଧ୍ୟ । ତୁମ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ନିଶ୍ଚିତ ମରିବାକୁ ପଡିବ । ସାଥିରେ ତ କିଛି ବି ଯିବ ନାହିଁ । ଏହି ଶରୀର ମଧ୍ୟ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ ସେଥିପାଇଁ ଯାହା କିଛି ବୀମା କରିବାର ଅଛି ଏବେ କରିନିଅ ତେବେ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ତୁମର ଜମା ହୋଇଯିବ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ସବୁକିଛି ଅର୍ପଣ କରିବା ପରେ ଆଉ କିଛି ସେବା କରିବ ନାହିଁ, ଏହିଠାରେ ହିଁ ଖାଇ ଶେଷ କରିବେ । ସେବା ତ କରିବାକୁ ହେବ ନା । ତୁମ ପାଇଁ ପୁଣି ଖର୍ଚ୍ଚ ମଧ୍ୟ ହେଉଛି । ଅର୍ପଣ କରି ପୁଣି ଖାଇଦେଲ ତେବେ କିଛି ମିଳିବ ନାହିଁ । ତୁମକୁ ସେତେବେଳେ ମିଳିବ ଯେତେବେଳେ ତୁମେ ସେବା କରିବ ତେବେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ମଧ୍ୟ ପାଇବ । ଯିଏ ଯେତେ ଅଧିକା ସେବା କରୁଛନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ସେତେ ଅଧିକା ପଦ ମିଳୁଛି । କମ୍ ସେବା କଲେ କମ୍ ପଦ ମିଳିବ । ସରକାରୀ ସମାଜ ସେବୀ ମଧ୍ୟ କ୍ରମାନ୍□ୟରେ ରହିଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ପାଖରେ ମଧ୍ୟ ଜନବଳ ରହିଥାଏ । ଅନେକ ପ୍ରକାରର ସମାଜସେବୀ ଅଛନ୍ତି । ସେମାନେ ହେଉଛନ୍ତି ଶାରୀରିକ ସମାଜସେବୀ । ତୁମେ ହେଉଛ ଆତ୍ମିକ ସମାଜସେବୀ । ତୁମେ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ ଏହାର ଯାତ୍ରୀ କରାଉଛ । ଏହା ହେଉଛି ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯିବାର ଆତ୍ମିକ ଯାତ୍ରା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଦେହ ସହିତ ଦେହର ସବୁ ସମ୍ବନ୍ଧୀ ଏବଂ ଗୁରୁ ଗୋସାଇଁ ଆଦିଙ୍କୁ ଛାଡିଦିଅ । ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ନିରାକାର ଅଟନ୍ତି । ସାକାର ରୂପ ଧାରଣ କରି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଏହାଙ୍କ ଶରୀରକୁ ଉଧାର ନେଉଛି, ପ୍ରକୃତିର ଆଧାର ନେଉଛି । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଅଶରୀରୀ ହୋଇ ଆସିଥିଲ ଏବେ ପୁଣି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଘରକୁ ଫେରିବାକୁ ହେବ । ସବୁ ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀମାନଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ମୃତ୍ୟୁ ଏବେ ସମ୍ମୁଖରେ ଠିଆ ହୋଇଛି । ଯାଦବ, କୌରବ ସବୁ ବିନାଶ ହୋଇଯିବେ । ପୁଣି ପାଣ୍ଡବମାନେ ଯାଇ ରାଜତ୍□ କରିବେ । ଏହି ଗୀତା ଅଧ୍ୟାୟର ଏବେ ପୁଣି ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେଉଛି । ଏବେ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ବିନାଶ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇ ନେଇ ଏବେ ଏହା ପୁରୁଣା ହୋଇଯାଇଛି । ଏବେ ତୁମର ୮୪ ଜନ୍ମ ପୁରା ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ନାଟକ ଶେଷ ହେବ । ପୁଣି ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ, ଏହି ପୁରୁଣା ଶରୀରକୁ ତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ହେବ । ତୁମେମାନେ ଜଣେ ଅନ୍ୟ ଜଣଙ୍କୁ ଏହା ସ୍ମରଣ କରାଇ ଦିଅ ଯେ ଏବେ ଘରକୁ ଫେରିବାକୁ ହେବ । ଅନେକ ଥର ଏହି ୮୪ ଜନ୍ମର ଅଭିନୟ କରିସାରିଲଣି । ଏହି ନାଟକ ଅନାଦି ଅଟେ, ଯିଏ ଯେଉଁ ଧର୍ମର ହୋଇଥିବେ ସେମାନଙ୍କୁ ନିଜ ନିଜ ବିଭାଗକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ଯେଉଁ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମ ଏବେ ପ୍ରାୟ ଲୋପ ହୋଇଯାଇଛି, ତାହାର ଚାରା ଏବେ ଲାଗୁଛି । ଯେଉଁମାନେ ଫୁଲ ହୋଇଥିବେ ସେମାନେ ଆସିଯିବେ । ଏଠାକୁ ବହୁତ ଭଲ ଭଲ ଫୁଲ (ସନ୍ତାନ) ମଧ୍ୟ ଆସିଥା'ନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ମାୟାର ତୋଫାନ ଲାଗୁଛି ଖସିପଡୁଛନ୍ତି ପୁଣି ଯେତେବେଳେ ଜ୍ଞାନର ସଞ୍ଜିବନୀ ବୁଟୀ ମିଳିଯାଉଛି ସେତେବେଳେ ପୁଣି ଉଠିଯାଇଥା'ନ୍ତି । ବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ଶାସ୍ତ୍ର ଆଦି ତ ବହୁତ ପଢିଆସିଛ । ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଗୁରୁ ଆଦି ଥିବେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଗୁରୁମାନଙ୍କ ସହିତ ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦ୍‌ଗତିଦାତା କେବଳ ମୁଁ ହିଁ ଅଟେ । ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ମୁକ୍ତି ଜୀବନମୁକ୍ତି ମିଳିଥାଏ । ରାଜା-ରାଣୀ ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରବୃତ୍ତି ମାର୍ଗ ହୋଇଗଲା । ସେଠାରେ ପବିତ୍ର ପ୍ରବୃତ୍ତି ମାର୍ଗ ଥିଲା । ଏବେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ବିକାରୀ ହୋଇଯାଇଛି । ସେଠାରେ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ନଥିଲା । ରାବଣର ରାଜ୍ୟ ଅଧାକଳ୍ପ ହେଲା ଆରମ୍ଭ ହୋଇଛି । ଭାରତବାସୀମାନେ ହିଁ ରାବଣ ପାଖରେ ହାରିଯାଉଛନ୍ତି । ବାକି ଅନ୍ୟ ସବୁ ଧର୍ମର ଆତ୍ମାମାନେ ନିଜ ନିଜର ସମୟାନୁସାରେ ସତ୍ତ୍□-ରଜଃ-ତମଃ ଦେଇ ଗତି କରିଥା'ନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ ସୁଖ ପରେ ଦୁଃଖରେ ଆସିଥା'ନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ ମୁକ୍ତି ପରେ ପୁଣି ରହିଛି ଜୀବନମୁକ୍ତି । ଏହି ସମୟରେ ସମସ୍ତେ ତମଃପ୍ରଧାନ ଜୀର୍ଣ୍ଣଶୀର୍ଣ୍ଣ ଅବସ୍ଥାରେ ଅଛନ୍ତି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମା ଗୋଟିଏ ଶରୀର ଛାଡି ପୁଣି ଆଉ ଗୋଟିଏ ନୂଆ ଶରୀର ନେଇଥାଏ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ମୁଁ ତ ଜନ୍ମ-ମରଣର ଚକ୍ରରେ ଆସେ ନାହିଁ । ମୋର ତ କେହି ପିତା ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ବାକି ଆଉ ସମସ୍ତଙ୍କର ପିତା ଅଛନ୍ତି । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ଜନ୍ମ ମଧ୍ୟ ମାଆଙ୍କ ଗର୍ଭରୁ ହେଉଛି । ଏହି ବ୍ରହ୍ମା ଯେତେବେଳେ ରାଜ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବେ ସେତେବେଳେ ଗର୍ଭରୁ ହିଁ ଜନ୍ମ ନେବେ । ଏହାଙ୍କୁ ହିଁ ପୁରୁଣାରୁ ନୂଆ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଇଏ ୮୪ ଜନ୍ମର ବୃଦ୍ଧ ଶରୀର । ଏହାର ରହସ୍ୟକୁ କ୍□ଚିତ୍ କେହି କେହି ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ବୁଝିପାରନ୍ତି ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ଭିତରେ ନିଶା ଚଢିଥାଏ । ଏହା କସ୍ତୁରୀ ସଦୃଶ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସୁଗନ୍ଧଯୁକ୍ତ ମଧୁର ଜ୍ଞାନ ଅଟେ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଆତ୍ମିକ ସମାଜସେବୀ ହୋଇ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଆତ୍ମିକ ଯାତ୍ରା ଶିଖାଇବାକୁ ହେବ । ନିଜର ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମର ଚାରା ରୋପଣ

କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ନିଜର ସ୍□ଚ୍ଛ ବୁଦ୍ଧି ଦ୍□ାରା ବାବାଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷତା କରିବାକୁ ହେବ । ପ୍ରଥମେ ନିଜ ଭିତରେ ଧାରଣା କରି ପୁଣି ଅନ୍ୟକୁ ଶୁଣାଇବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ବାଣୀ ସାଥୀରେ ମନ ଦ୍□ାରା ମଧ୍ୟ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ସେବା କରୁଥିବା ସହଜ ସଫଳତା ମୂରତ ହୁଅ ।

ଯେପରି ବାଣୀ ଦ୍□ାରା ସେବା କରିବାରେ ସର୍ବଦା ବ୍ୟସ୍ତ ରହିବାର ଅନୁଭବୀ ହୋଇଯାଇଛ, ସେହିପରି ସବୁ ସମୟରେ ବାଣୀ ସହିତ ମାନସିକ ସେବା ମଧ୍ୟ ସ୍□ତଃ ଭାବରେ ହେବା ଦରକାର । ମାନସୀକ ସେବାର ଅର୍ଥ ହେଲା ସବୁ ସମୟରେ ସବୁ ଆତ୍ମାଙ୍କ ପ୍ରତି ସ୍□ତଃ ହିଁ ଶୁଭଭାବନା ଏବଂ ଶୁଭକାମନାର ଶୁଦ୍ଧ ପ୍ରକମ୍ପନ ନିଜକୁ ତଥା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଅନୁଭବ ହେଉଥିବ, ମନ ଭିତରୁ ସବୁ ସମୟରେ ସବୁ ଆତ୍ମାଙ୍କ ପ୍ରତି ଆଶୀର୍ବାଦ ବାହାରୁଥିବ । ତେଣୁ ମାନସିକ ସେବା କରିବା ଦ୍□ାରା ବାଣୀର ଶକ୍ତି ମଧ୍ୟ ସଞ୍ଚୟ ହେବ ଏବଂ ଏହିଭଳି ଶକ୍ତିଶାଳୀ ସେବା ତୁମକୁ ସହଜରେ ସଫଳତା ମୂରତ କରିଦେବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ନିଜର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଚାଲିଚଳନ ଦ୍□ାରା ବାବାଙ୍କର ନାମକୁ ବିଖ୍ୟାତ କରୁଥିବା ଆତ୍ମାମାନେ ହିଁ ସଚ୍ଚା ସଚ୍ଚା ଈଶ୍□ରୀୟ ସେବାଧାରୀ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***